

Chytrý mobil a hloupé stáří

Stáří je moudré, říká se. Ale ono je hloupé, až blbé, svěřil se mi kdysi při jednom rozhovoru Vlastimil Brodský.

Sám jsem již nyní ve věku, který se dá označit za značně pokročilý. Přibývají neduhy, nebudu vyjmenovávat. Jeden přece jen – infarkt. Ale nestěžuju si, přežil jsem. Auto už ale raději neřídím.

Teď k tématu. Před rokem se mi vytvořily na ploskách nohou silně bolestivé otlaky. Banalita, řeknete. Až na to, že mi je museli vypalovat dusíkem. Něco za něco. Bolest se stala snesitelnou, avšak ten lékařský výkon mi způsobil značné znecitlivění chodidel. Ale co, i to jsem rozchodil, byť s neblahými důsledky...

Loňské léto jsem trávil se svým chytrým mobilem nové generace na venkově. Jedna moje známá se samaritánskými sklony mě přátelsky vyvezla autem k lesnímu rybníku, vzdálenému asi 20 kilometrů od mé chalupy. Svlékli jsme se do plavek. Nečekejte však žádnou sexy-story. Jen co jsem si mobilem stačil vyřídit jeden důležitý telefonát, hned nato si cennější věci bezmyšlenkovitě vkládám do tenisek...

Nedaleko nás se s babičkou rozložili na dece dva malí kluci, tak 10, 11 let. Kluci zlobili, a tak jsme se od nich

odsunuli dál, přičemž jsme naše věci nechali na místě u břehu. Jak se posunovalo slunce, posunovali jsme se i my. Postupně jsme se přestěhovali ještě dál, do stínu stromů. Zdríml jsem si, ale jen krátce. Probudil mě rázný hlas mojí známé: „Kluci, jděte od těch našich věcí dál!“ Ti najednou chtěli domů. Jejich babi trvala na tom, že když mají prázdniny, musí být na vzduchu. Přesto nám všichni tři vbrzku zmizeli z očí. Ochladilo se. Proto i my jsme se rozhodli, že pojedeme. Navíc, na chalupu měla přijet snacha s vnukem. Oblékáme se. Dal jsem si na ruku hodinky a prstýnek, obul si tenisky. Zaslechl jsem při tom podivné zakňourání, ale zase až tak velkou pozornost jsem tomu nevěnoval. Najednou jsem si uvědomil, že nemám mobil. Hledáme v trávě, já pak v rozčilení už i ve vodě. Viděl jsem ho všude a přitom nikde. „Zkus vytočit moje číslo, ještě před chvílí se mi zdálo, jako kdybych zaslechl zazvonění“, prosím svoji známou. Ta vyťukává číslo: „Jsi nedostupný“, konstatuje suše. Nebylo pochyb. „Tak je to jasný! Ti kluci mi ho ukradli“, říkám zdrceně. „Byli evidentně mazaní, ukradený mobil vypnuli, aby při vyzvánění neupadli v podezření, kde k němu přišli.“

Spěcháme. Snacha už jistě čeká. Teprve v autě mi dochází všechny důsledky. V mobilu mám desítky nepostradatelných kontaktů, k tomu elektronické bankovníctví.

Také moje známá spěchá s návratem, a tak mě pouze vysadila u chalupy a odjela ke svému domovu. Snacha s vnukem již byli na místě. Celý vystresovaný jí říkám, co se mi stalo, a prosím ji o zapůjčení jejího mobilu, s tím, že svůj musím nechat zablokovat. Volám mobilního operátora. Dozvídám se, že to jen tak přes cizí mobil nelze. „Prosím vás - jsem starej, blbej a navíc po infarktu. Musíte mi pomoci!“ „Tak nám řekněte všechny kontaktní náležitosti.“ Diktuji svoje jméno, příjmení, adresu, mobilní číslo...

„Dobře, vaše číslo bude zablokováno, ale ztrátu ještě musíte nahlásit na policii.“ Mnohokrát děkuju za blokaci čísla mého mobilu a vytáčím 112. Sám jsem překvapen, když se mi hlásí policejní pobočka plzeňského kraje, kde se momentálně nacházím. Inu, přes mobily jsme všichni pod dohledem, ať se hneme, kam se hneme. Když v rychlosti sděluji svůj problém, dostává se mi doporučení, že musím volat místní policii v rajonu, kde se krádež udála. Zapisuji si číslo.

Snacha mě upozorňuje, že je to pevná linka, ať nemluvím dlouze, že ona nemá paušál. Dramaticky nahlašuji mimořádnou událost - zcizení mého mobilu dvěma nezletilými kluky. Službu konající strážmistr mě vyzývá, abych se tedy co nejdříve dostavil k nim na stanici k sepsání protokolu. Mezitím že pošlou svého člověka do místní hospody, kde se pokusí zjistit, kdo u nich v chatové oblasti má dva chlapce na prázdninách.

Vysvětluji, že teď jsem už daleko, nemám auto, tudíž se k nim nemohu dostavit. Ve snaze vyvolat soucit zdůrazňuji vážnost svého stavu, ve kterém se nacházím. V nouzi opakuji svoji osvědčenou repliku: „Jsem starej, blbej a navíc po infarktu.“ Zároveň prosím, jestli by nebylo možné protokol sepsat po telefonu.

Snacha mi opět připomíná, že volám na pevnou linku. „Tak nám to tedy všechno podrobně nadiktujte...“

I to je mi málo. Dožaduji se, že když má policie dnes takové možnosti, dal by se můj chytrý telefon spolehlivě přes družici dohledat, a policie by tak snadno mohla pachatele rychleji dopadnout. „Jó, pane, to by takhle nešlo. To se dělá pouze ve výjimečných případech, jen kdyby šlo o život.“ Na to já: „Jde o život!“ Zpozornělý policista zareaguje: „Cože, že jde o život?“ Proto konstatuju: „Ano, jde o život, protože já ty kluky zabiju!“

To už slyším ze služebny vícehlasý smích. Zřejmě se všichni na strážnici sběhli k hlasitému odposlechu, aby si vyslechli kuriózní případ jakéhosi staříka, kterému nějakí malí kluci čórli mobil. „Neznevažujte to, prosím! Přece nenecháte, aby to těm klukům jen tak prošlo? Vždyť by si do konce svého života mohli myslet, že jim může projít krádež!!!“

Po ověření mé totožnosti v centrální kartotéce, včetně mého titulu, se mě policista ptá, čeho že jsem doktorem.

„Psychologie“, odpovídám. „No, tak to by se právě hodilo. Když ty kluky zajistíme, tak vy si je u nás sám za přítomnosti jejich babičky psychologicky zkonfrontujete. Vy sám jistě dosáhnete snáze jejich doznání.“ Slyším mírně ironický podtón. „To si pište, že bych to dokázal, ale já nemám možnost, jak se k vám dostavit. Prosím vás, udělejte všechno, co je ve vašich možnostech. Jsem starej, blbej, navíc po infarktu,“ volím způsob, kterému se i v psychologii říká přeskakující gramofonová deska. Kupodivu u policisty nacházím pochopení. „Tak až něco zjistíme, dáme vám vědět.“

Po ukončení hovoru vyčerpaně usedám na schody verandy. Musím si jít lehnout, abych se zklidnil a celé to nějak vydýchal. Zouvám si boty. Vedle mě stojí vnuk, svědek dědečkových pátracích schopností, za mými zády o dveře opřená rezignovaná snacha. Zírám nepřítomně před sebe, mžitky před očima. Zdá se, že se mi dostavují halucinace. Ve své pravé botě vidím svůj mobil. „Vidíš to, co já?“ říkám tiše plaše snaše. Za sebou slyším: „No, táto! To jsi ten mobil v botě necítil?“ „Necítil. Mám znecitlivělá chodidla, vypalovali mi otlaky. Vidíš sama, že ten můj mobil je tenký jako oplatka.“ Skoro jsem se z té potupy senilně rozplakal. Tak proto já slyšel to zakňourání, což vlastně byl poslední výdech mého chytrého mobilu v okamžiku, kdy jsem si ho totálně rozšlápl – dochází mi. Zároveň si

uvědomuju, že od doby, kdy jsem se u rybníka obul, chodil jsem s hledaným, leč v té chvíli už nefunkčním mobilem v botě, aniž bych si toho byl vědom.

Zpětný chod.

Trapná prosba o odblokování zablokovaného mobilu a ještě trapnější odvolávání policejního pátrání.

Snacha už ani neprotestuje, že jí právě provolávám zbývající kredit, když volám opět na pevnou linku policie. Slyším, jak na policejní stanici propuklo téměř silvestrovské veselí. Mezitím změněný dispečer mobilního operátora vůbec nechápe, co na něm žádám a čeho se tak vehementně dožaduji. A tak znovu spouštím: „Před půl hodinou jsem si nechal u vás zablokovat mobil, protože jsem ho ztratil. Chápejte, jsem starej, blbej, navíc po infarktu. Teď jsem svůj mobil našel, ale je zničený. Zítra si musím koupit nový, a proto vás prosím o zpětnou aktivaci mého čísla...“

Hlavou se mi promítá hrůzná představa: nacházím se na policejní stanici, kde spolu s přítomnými policisty je již několik zatčených, k smrti vyplašených nezletilců v doprovodu svých zákonných zástupců. Ti jsou podrobováni křížovému výslechu za použití mých psychologických metod. Po ujištění, že když mi můj mobil vrátí, nikdo, ani ve škole, se nic nedozví. Dva z mnou identifikovaných se doznávají, i když pouze k

nedávné krádeži tatranek v místní samoobsluze. A to ještě není všemu konec. V tom hororovém snu se posléze vracím na chalupu. Do vrátek, mně v patách, vráží policejní přepadové komando, které mezitím speciální technikou zaměřilo můj mobil a ten... nachází v mé botě!!!

Je vůbec něco, co by mě v očích těch malých kluků, včetně mého vnuka, mohlo doživotně ospravedlnit?

Inu, jen to, že stáří je hloupé až blbé – Vlastimil Brodský měl pravdu. Ale o tom se ti kluci sami přesvědčí až mnohem, mnohem později...